

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg må sige efter at have hørt ministrene, at det ville være vanskeligt efter denne debat at brejde ministrene, at de har lovet mere, end de kan holde, for jeg synes stort set ikke, der var nogen ting.

Der var en redegørelse om, at fremtrædende faglige folk manglede mod, hvis de ikke forstod visionerne i regeringens børnepolitik. Det er vel, fordi de er skuffede. Jeg tror, at arbejdsministeren og jeg sammen deltog i den faglige konference, hvor der blev rejst forventningen om, at der nu ikke bare skulle snakkes, drøftes, diskuteres, men at der skulle ske noget.

Når socialministeren betegner det her som en ny måde at føre politik på, er jeg til dels enig, men jeg synes ikke, det er en god ny måde at føre politik på. Det er klart, at når man rejser de forventninger, man gjorde i valgkampen, kan man ikke blive overrasket over, at der er en positiv forventning om, at der også var noget i dem.

Når man beskriver kommuneaftalerne som et udtryk for, at det er en fordel med den lave profil, er jeg lodret uenig. Jeg synes ikke, der er nogen høj børnepolitisk profil, og det nytter altså ikke at sige, at vi nok skal holde amterne fast på, at selv om de siger, de beskærer deres sociale område, bliver der penge til det hele. Det gør der ikke, medmindre vi retter op på noget af det, der er lavet i den amtskommunale aftale.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 51:

Forslag til folketingsbeslutning om at sikre småbørnsfamilier nedsat arbejdstid.

Af Jette Gottlieb (EL) og Frank Aaen (EL).
(Fremsat 12/6 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Forslagsstillerne lægger op til, at fuldtidsansatte forældre til børn under 7 år skal have ret til en ugentlig nedsættelse af arbejdstiden på 7 timer med en lønkomensation svarende til mindst den maksimale dagpengesats. Efter forslaget vil arbejdsgiveren få komensation fra staten, når forældrene gør brug af deres ret, forudsat at der ansættes erstatningsarbejdskraft. Forslaget begrundes med, at børnefamilier ønsker mere tid sammen, og det inødekammer regeringens børnepakke ikke efter forslagsstillernes opfattelse.

Regeringen er opmærksom på, at familiepolitik også handler om, hvordan vi skal indrette vores samfund, så vi får tid til hinanden og med hinanden. Det handler også om, at der skal være balance mellem det offentlige ansvar og familiens ansvar. Det er kun familierne selv, der kan prioritere og tilrettelægge deres hverdag, så der er balance mellem arbejdsliv og familieliv.

Jeg skal her fremhæve, at det er en forudsætning for vores velstand, at både mænd og kvinder er aktive på arbejdsmarkedet. Samfundet stiller til gengæld en stadig bedre og bredere social service til rådighed. Det er sagt meget enkelt i redegørelsen, at uden en stor arbejdsstyrke er det ikke muligt at opretholde velstanden, og uden velstand er det ikke muligt at opretholde en udbygget offentlig service. Høj erhvervsdeltagelse og en god offentlig service er derfor hinandens forudsætninger.

Mere fritid betyder også, at nogle skal betale mere end i dag, ellers hænger det ikke sammen. Beslutningsforslaget forudsætter, at der bevilges offentlige midler til finansiering af den komensation, som arbejdsgiveren ifølge forslaget skal yde den ansatte. Det er der statsfinansiel ikke noget grundlag for. Øget fritid er et spørgsmål om løn og ansættelsesvilkår, og pengene hertil må og skal findes inden for den lønramme, der til enhver tid er til rådighed. Sådan er det.

Forslagsstillerne peger på, at forslaget også vil have en beskæftigelsesfremmende virkning, fordi arbejdsgiveren kun får komensation, hvis der ansættes erstatningsarbejdskraft. Vi må ikke glemme, at børnefamilierne ofte er arbejdsmarkedets kernegruppe, og i de seneste år har der været et øget pres på arbejdsmarkedet. Vi er i dag tæt på at have flaskehalsproblemer